

handling, så godt som aldrig henvises til udvalg efter 2. behandling.

Reglerne i folketingets forretningsorden om henvisning til udvalgsbehandling er imidlertid formuleret på en i forhold til den beskrevne praksis nærmest vildledende måde. Således udtales i § 7, stk. 7, at lovforslag mellem 2. og 3. behandling i almindelighed undergives udvalgsbehandling, hvorimod der ikke findes udtrykkelige bestemmelser om henvisning til udvalgsbehandling efter 1. behandling. Denne henvisning sker med hjemmel i den generelle bestemmelse i forretningsordenens § 7, stk. 6.

Ved de foreslåede ændringer i §§ 11 og 12 tilsigtes det i disse bestemmelser klart at give udtryk for gældende praksis. Ved formuleringen er samtidig foreslået ophævet den særlige regel i § 7, stk. 8, 2. punktum, hvorefter mindst 17 medlemmer kan gennemtvinge udvalgsbehandling af et lovforslag, dog kun mellem 2. og 3. behandling. Denne regel har — så vidt vides — aldrig været anvendt, og den findes lidet hensigtsmæssig som beskyttelse for et mindretal.

Også efter de foreslåede ændringer vil et lovforslag, der ikke er blevet henvist til udvalgsbehandling efter 1. behandling, kunne henvises til udvalgsbehandling mellem 2. og 3. behandling. Da fornøden hjemmel hertil allerede foreligger i forretningsordenens § 7, stk. 6, har man fundet det overflødigt at optage nogen bestemmelse herom i § 12.

Til nr. 23.

Ændringen er redaktionel.

Til nr. 25 og 26.

Ændringerne er redaktionelle.

Til nr. 27.

Ved ændringsforslaget tilsigtes en klarere og mere hensigtsmæssig affattelse af § 17 end den hidtidige. Det foreslås, at forslag til folketingsbeslutning, der fremsættes af regeringen eller af medlemmer af folketinget, skal undergives 2 behandlinger efter reglerne for lovforslags 1. og 3. behandling mod tidligere efter reglerne for lovforslags 1. og 2. behandling. Denne ændring har man anset for naturlig i betragtning af, at 2. behandling er de pågældende forslag til folketingsbeslutnings sidste behandling. Samtidig foreslås det, at taletiden ved fremsættelsen i

alle tilfælde skal være som ved lovforslag, uanset om det drejer sig om forslag vedrørende Danmarks tiltræden af overenskomster med fremmede stater eller ej.

Forslag til folketingsbeslutning, der fremkommer som indstillinger fra udvalg, og som altså i forvejen har været udvalgsbehandlet, skal efter ændringsforslaget — for så vidt ikke andet er foreskrevet i forretningsordenen — følge reglerne for lovforslags 2. og 3. behandling, hvilket bl. a. medfører, at der — i modsætning til tidligere — allerede til 1. behandling kan stilles ændringsforslag.

De øvrige ændringer, som foreslås, er hovedsagelig af redaktionel art.

Til nr. 28-30.

Ændringsforslagene er redaktionelle.

Til nr. 31.

Ændringen foreslås med henblik på, at det er forekommet, at statsministeren har ønsket at give tinget en redegørelse forud for, at der af fagministre blev fremsat et kompleks af lovforslag (se FT. 1962-63, sp. 2210). En sådan redegørelse falder ikke ind under, hvad der har været tænkt på ved formuleringen af § 19, stk. 2, og den stemmer heller ikke helt med ordlyden af stk. 3. Efter ændringen vil det være klart, at redegørelsen kan afgives i henhold til stk. 3. Bestemmelsen i stk. 4, hvorefter en redegørelse, der afgives i henhold til stk. 3, kan forlanges sat til særskilt forhandling, får næppe praktisk betydning i et tilfælde som det nævnte, da redegørelsen vil kunne indtages i forhandlingen ved de pågældende lovforslags 1. behandling.

Til nr. 32-34.

For at opnå en tidsbesparelse i den ugentlige spørgetid og tillige for at give spørgerne mulighed for nærmere at belyse formålet med deres spørgsmål foreslås det, at spørgsmålene, når de indgives, kan være ledsaget af en kort skriftlig begrundelse. Genparter heraf må i så fald, inden spørgsmålet besvares i tinget, være omdelt til medlemmerne. Den nye fremgangsmåde vil give ministrene større mulighed for at besvare spørgsmålene på fyldestgørende måde. Dette skulle også være en fordel for spørgerne, af hvilke adskillige dog må antages fortsat at